

ב"ל (ירושלים) 10-10-41839 - נסר אלדין סנאא ואח' נ' המוסד לביטוח לאומי ואח'

ב"ל (ירושלים) 10-10-41839 - נסר אלדין סנאא ואח' נ' המוסד לביטוח לאומי ואח' מוחזק עובדה ירושלים
ב"ל (ירושלים) 10-10-41839

1. נסר אלדין סנאא
ע"י ב"כ - עו"ד מוחמד דיק
נגיד

1. המוסד לביטוח לאומי
ע"י ב"כ - עו"ד הלנה מרק
בית דין אזרוי לעובדה בירושלים
[11.02.2013]

כב' השופטת רחל בר"ג-הירשברג - דין יחיד
פסק דין

1. התובעת, הגב' סנאא נاصر אל דין, הגיעה תביעה זו כנגד החלטת הנتابע מיום 29.8.2010 ולפיה, היא חקרה להיוות תושבת מדינת ישראל מחודש ינואר 2004, מועד הסמוך למועד נישואיה. כן עותרת התובעת כנגד החלטת הנتابע מיום 2.9.2010 ולפיה עליה להסביר לו תשלוםם שקיבלה בעבר קצבת ילדים בתקופה בה קבע שלא הייתה תושבת.

2. [א] התובעת, הגב' סנאא נاصر אל דין, היא ילידת 31.10.1986. הורי התובעת מתגוררים בשכונת שיח ג'ראח שבירושלים.

[ב] התובעת מחזיקה בתעודת זהות ישראלית.

[ג] בשנת 2003 נישאה התובעת למר נبيل נاصر אל דין (להלן: גם הבעל) אף הוא בעל תעודה זהות ישראלית. לתובעת ולבעלה נולדו שלושה ילדים: הדיל, ילידת 16.3.2005; אדם, יליד 10.10.2006 ודאליה ילידת 14.9.2007.

[ד] עורך נישואיו בני הזוג, בשנת 2002, רכש הבעל בית בכפר א-זעום. על שם הבעל רשום בבית בא-זעום שעון חממל פעיל אשר ניכרת בו צריכה המUIDה על מגוריים (נ/3). זאת על אף שלטענתו הבית נמכר על ידו לאחר.

[ד] ביום 16.3.2006 הגיעה התובעת לנتابע דין וחשבון רב שניתי (נ/5) בו הצהירה כי למנ מועד נישואיה היא מתגוררת בשכונת אבו טור, שם מצוי בית הורי בעלה.

[ה] בעקבות חקירות שביצעו הנتابע בעניין תושבותה של התובעת בא הוא לככל מסקנה כי כתובת המגורים עליה הצהירה התובעת בשכונת ابو טור, הינה כתובת בדודה וכי הלכה ולמעשה העתקה התובעת את מרכז חיה לביית בעלה בא-זעים שהוא מוחוץ לתחום. אשר על כן שלח לה ביום 29.8.2010 מכתב בו הודיע לה כי לכואורה חדלה להיות תושבת ישראל מיום 1.1.2004 ולפיכך אינה מבוטחת עוד על פי **חוק הביטוח הלאומי** ועל פי **חוק ביטוח בריאות כללית**, לתובעת ניתנה האפשרות להשיג על האמור בהודעה, ומשלא עשתה כן הפכה זו להחלטה סופית. בהתאם, הודיע הנتابע לתובעת ביום 2.9.2010 כי נוכח שלילת תושבותה נוצר לה חוב בגובה 22,206 ₪ בשל תלולים שהולמו לה עבור קצצת ילדים כאשר לא הייתה תושבת ועל כן לא הייתה זכאית להם.

[ו] ביום 21.10.2010 הגישה התובעת את התביעה דנא.

גדר המחליקת

3. גדר המחליקת בהליך זה, כפי שנוסח ברשימת הפלוגתאות ובהודעת הצדדים בישיבת בית הדין מיום 5.9.2012 הוא בשאלת: האם בתקופה שמיומן 1.1.2004 ועד ליום 29.8.2010, קרי, ממועד נישואי התובעת (או סמוך להם) ועד למועד החלטת הנتابע לשולל תושבותה, העתקה הנتابעת את מרכז חיה לביית בעלה בכפר-א-זעים כגרסת הנتابע, או שמא כגרסת התובעת היא המשיכה להתגורר, גם לאחר נישואיה, בתחום מדינת ישראל, בבית הורי בעלה בשכונת ابو טור.

גרסת התובעת

4. מטעם התובעת העידו היא ובעלתה. בטענה הצהירה טענה התובעת כי לאחר נישואיה באמצע שנת 2003 עברה להתגורר עם בעלה בשכונת ابو טור בבית השיר למשפחו. בית זה מורכב מ- 6 חדרים, מטבח ושני חדרי שירותים והואoka לה ולבעלה חדר בבית. כן טענה כי בעלה היה בית בא-זעים, בית אליו סייבת עבור לגור וכי הוא נמכר. התובעת המשיכה והצהירה כי מאז נישואיה היו לה סכסוכים ממושכים עם בעלה, שיסודם בקשישים הנובעים מהמגורים המשותפים עם משפחותם בביטם, ועל כן נהגה לחזור להתגורר בבית הורייה בשכונת שייח' ג'ראח במשך תקופה מסוימת. התובעת הצהירה כי החל מ- 1.2.2011 היא מתגוררת בשכונת ابو טור יחד עם בעלה בבית נפרד ששכרו. 5. בעלה של התובעת חזר בתצהירו על עיקרי עדותה האמורה של התובעת והוסיף כי בשנת 2002 רכש בית בא-זעים מתר מחשבה שיעבור להתגורר בו לאחר נישואיו. אולם התוכנית לא יצאה אל הפועל נוכח סייבת של אשתו עבור לגור מחוץ לתחום ירושלים. משכך, נאלץ למכור את הבית ועשה כן בסוף שנת 2003. עוד הבahir כי נכון הוא שחשבון החשמל בבית זה עודנו רשום על שמו אולם הקונה, מר סלאמה עלמאט, הוא אשר משלם החשבונות וכי עד להילן זה לא ייחס כל חשיבות לרישום החשמל על שמו או על שם הקונה.

נתל ההוכחה

6. נתל ההוכחה בדבר תשובות מוטל, בכלל, על הטוען לקומה. עם זאת, סעיף 3 לחוק מרשם האוכלוסין, התשכ"ה - 1965 קובע כי "הרשום במרשם, כל העתק תמצית ממנו וכן כל תעודה שניתנה לפי חוק זה יהיו ראייה לכואורה לנוכנות פרטיה הרישום...". מכאן שתעודת זהות אינה רק אמצעי לזיהוי של אדם אלא גם ראייה - הניתנת לסתירה - לגבי מקום מגוריו (דב"ע (ארצى) נה/ 132 - 0 המוסד לביטוח לאומי - חלאני מלכה עלי, פד"ע כת 197 (1995)). קיימת לפיכך חזקה עובדתית, ניתן לסתירה, כי המחזיק בתעודת זהות ישראלית הננו תושב ישראל - והנטל הינו על המוסד להוכיח אחרת (עב"ל (ארצى) 1326/01 עזבן המנוח ראש אבו עסב - המוסד לביטוח לאומי (30.8.2003) עב"ל (ארצى) 540/07 רזוק - המוסד לביטוח לאומי (5.2.2009)).

בעניין שלפנינו וכמוהו בתשתיית העובדתית, אין מחלוקת כי התובעת מחזיקה בתעודת זהות ישראלית - ולכן החזקה העובדתית חלה בעניינה, וublisherה את הנטול אל המוסד להוכיח כי לא הייתה תושבת ישראל במועד השני במחלוקת. 7. שמעוותה של קביעה זו אינה אלא על הנושא לשכנע את בית הדין כי בשם לב למכלול התשתיות הראייתית שהונחה בפניו, גרסתו מסתברת יותר מגרסת התובעת. אקדמי אחרית לראשת ואומר כי מסקנתו היא שהנתבע לא עמד בנטול המוטל עליו וכי גרסת התובעת מתישבת עם מכלול הראיות שבתיק יותר מאשר גרסת הנושא. טעמי למסקנה זו יפורטו מטה.

הבסיס הראייתי להחלטת הנושא לשலול תושבותה של התובעת
8. דין וחשבון רב שני מיום 16.3.2006 וחקירת גיס התובעת מר ניהאד נאסר אל דין:
הrukע להחלטת הנושא ליזום חקירה בדבר תושבותה של התובעת לא הוכר עד תום. אולם הדעת נותרת כי נבע, בין היתר, מהופיע בין הצהרתתה של התובעת בדיון וחשבון השנתי שהגיעה לנושא בשנת 2006 (נ/5) ובין חקירת גיסה, אשר בעלה, ניהאד נאסר אל דין (להלן: ניהאד). ניהאד נחקר ביום 21.9.2006 בבית המשפחה באבו טור ועל פי האמור בהודעה (נ/7) נשאל:

"היכן גרים האחים שלך נdale נביב?"

על כך השיב:
"dale שוכר בית בבית חנינה. נайл גם כן עבר מכאן לבית חנינה. אני רוצה לתקן שאחי נdale מתגורר בשועפט ולא בבית חנינה".

9. ניהאד הזמן על ידי הנושא לעיד בפני בית הדיון ובין היתר, נשאל לגביתו באשר לאמירתו של עיל כי אחיו נайл, בעלה של התובעת, עבר לגור בבית חנינה. ניהאד עמד על דעתו כי "אף פעם בח'ם נайл לא עבר לבית חנינה" (עמ' 36, שורה 2 ורואו גם שורה 4), וכי כלל לא התכוון לאחיו נайл אלא לאחיו Ndale לשועפט ולא לבית חנינה (עמ' 36, שורות 1-2). ניהאד טען כי מדובר בטעות של החוקר שגבה את העדות בחופזה ולא אפשר לו לקרוא אותה טרם שנדרש להחותם עלייה (עמ' 36, שורות 5-9). בעמדותיו אלה המשיך ניהאד להחזיק גם בחקירותו החזרת (עמ' 36, שורות 12-19).

בסיכוםו ביקש הנושא כי בית הדיון יבחן את תשובתו הספונטנית של ניהאד ולפיה "אחיו והתוועת מתגוררים בבית חנינה ולא באבו טור כפי שהצהירו", על פניו ניסיונו בפני בית הדיון להתחש לדברים ולעשות ל'תיקון' נפקותם. אין בידי לקבל עדשה זו.

בראש יאמר, כי בין אם נאמרו הדברים על ידי ניהאד ובין אם לאו, ולכך אשוב בהמשך, אין בהם שום התייחסות לתובעת או למקום מגורי ודי בכך כדי לדוחות את האפשרות שיש בהם כדי לתרmor בדרך כלשהי בgresת הנושא. אזכיר כי גרסת הנושא היא שמדובר חייה של התובעת עבר לא-זעים ולא לבית חנינה. זאת ועוד. ההנחה שהשם 'dale' כולל גם את התובעת בהיותה אשתו הנה בנסיבות העניין בעלת משקל מוגבל, וגם אם נמצא הנחה כי דרך כל בני הזוג מגוריהם תחת קורת גג אחת, שכן כפי שיובהר בפורטרוט בהמשך הדברים אין זה מצב הדברים דכאן. התובעת ובעה היה מסוכסים משך תקופה ארוכה ועל כן התובעת התגוררה בתקופות אלה אצל הויה. משמע, התובעת סיפקה הסבר המקובל על בית הדיון ושש בו כדי לסתור את אמירתו של ניהאד, ככל שנאמרה. אטען כי גם לו סברתי כי בני הזוג עברו לבית חנינה, ואין אלה פמי הדברים, הרי שלא ברור שהמדובר בהכרח בחלוקת של בית חנינה המצוי מחוץ לתחום. לא לモותר לציין שפרט לאמירה בטענת זו של ניהאד לא הובאה על ידי הנושא כל ראייה תומכת לאפשרות שהתוועת עברה לחילקה של בית חנינה המצוי מחוץ לתחום.

10. אשר לאמירה עצמה של ניהאד - עדותם של ניהאד הותירה בי רושם אמין בכלל, ודעתו היא שלא מן הנמנע כי אכן מדובר בטעות רישומית של החוקר ונראה ש'טעות לעולם חזרתי'. כך ולשם המחשה בחקירותו של בעל התובעת, מיום 5.8.2010 (אליה אשוב בהמשך), נרשם בפתח הودעתו "אני נשוי לסנא אמשנת 1995....", אלא שנוכח מועד לדתה של התובעת הררי שבשנת 1995 הייתה היא בת 9 (!) שנים בלבד, והדברים אינם עולים בקנה אחד עם הדיון, ההגין או המצביעות. לשון אחרת, טעויות ברישום הודעות הן אפשריות. אוסף כי מחקרתו הנגדית של החוקר שגבה את עדותם של ניהאד, מר עזה מנצור, הבהיר כי אכן יש מקרים בהם אנשים שנגבית עדותם לא קוראים אותה טרם חתימה עליה שכן הם אומרים לו שהם נזננים ברישומי אמון (עמ' 40, שורות 4-5), אולם לא זכר את המקרה הספציפי. נציין כי החוקר לא הוסיף שבמצב דברים שכזה דברי אותו אדם נרשימים על ידו. מכל מקום, טענת ניהאד כי לא קרא את עדותם טרם חתימה מטעם כזה או אחר היא אפשרית. לבסוף, הדעת נזננת שבמצב דברים בו נחקר מתבלבל או משנה גרסה וכאשר מטרת החוקירה היא לברר את מצב הדברים האמתי, חוזר החוקר ומבהיר את העניין בשאלת נספת. משלא עשה כן ב מקרה זה יכול הדבר בהחלט לתמוך בעטינה כי מיהר או כי מדובר בטעות שלו.

כללו של דבר, בחקירות ניהאד אין כל תמייה לעמדת הנتابע ולא היה בה כדי לסתור את הצהרת התובעת בדיון וחשבונו השני מטעמה לשנת 2006.

11. הבית בא-זעים: כאמור גרסתו המרכזית של הנتابע היא כי התובעת העתקה את מרכז חייה לבית בעלה בא-זעים. לתצחרורו, צירף בעלה של התובעת עותק מחוזה הרכישה של הבית בא-זעים משנת 2002. כעולה מהחוזה הבית נרכש ממך עדרי רازם ומabrahim נאסר אל דין.

כן צירף לתצהיר עותק מחוזה המכירה של הבית משנת 2003, חוות שנערך בין בעלה של התובעת למך סלאמה על אמראת.

הATABען מצדיו המציא רישום המעיד על קיומו של שעון חשמל פעיל בבית המדבר בא-זעים (נ/3). על פי העולה מרישום זה השעון עודנו רשום על שם בעלה של התובעת וניתן ללמידה ממנה על צירכת חשמל המUID על מגורים רצופים. בסיכוןיו עמד הנatabע על כך שבבעל התובעת לא המציא עותק מאישור رسمي המUID על מכירת הנכס כתענטו. כן טען שהחקירתו הנגדית התקשה, אם לא כשל, במתן הסבר לעניין אחרון זה או לעניין שעון החשמל. עוד טען כי הסבריו של בעל ולפי הדבר נועז בעובדה שהקונה טרם השלים את מלאו התשלומים על הבית מעוררת יותר מתמייהה, בשים לב לכך שבמועד חקירותו חלפו לבעלה מ - 9 שנים ממועד המכירה הנטען.

התובעת מצדיה טענה בסיכוןיה כי יש Zukof לזכותה את העובدة שהיא ובעלה עשו לגילוי כל המידע הרלוונטי לבית בא-זעים, וזאת בשיקיפות מלאה, ומנגד לזוקוף לחובת הנatabע את העובدة שלא הביא כל ראייה פוזיטיבית בדבר מגורי התובעת בא-זעים.

12. דעתי כדעת התביעה. בהינתן שאחת מטענותיו המרכזיות של הנتابע היא שה התביעה העתיקה את מרכז חיה לבית בעל בא-זעים, ומשנintel הוכחה בעניין רובץ על כתפי הנتابע, אכן ניתן היה לצפות כי יובאו ראיות פוזיטיביות נוספת לגורשה זו, ובראשונה תוכאות של חקירה שערך הנتابע בבית עצמו בא-זעים. חקירה ממין זה הייתה יכולה לאמת את מגורי הנתבעת שם, ובתווך כך לספק ממצאים בדבר נוכחות לא זמנית בו. ממצאים בדבר התנאים הפיזיים של הנכס, השאלה האם יש בו חפצים אישיים, ריחוט וככל יצא באלה השיקום לתביעת ואך לספק מענה לשאלת האם הנתבעת, בעלה ולדיהם מוכרים בא-זעים כמו שמתגוררים בו דרך קבוע, פעילים בקהילה, משתמשים בשירותיהם הקהילתיים דוגמת מוסדות חינוך וכדומה. למשל בוצעה חקירה ממין זה הרי שהדבר לא רק שמעורר הוא תמייהה, קטעתה התביעת, אלא שיש לזקפו לחובת הנتابע במילוא כבוד המשקל. הדברים זוכים לשינוי תוקף מקום בו בחקרתו הנגדית, עמד חוקר הנتابע מר הישאם פריג', על החשיבות שבביקור בא-זעים לשם עמידה על המצב העובדתי לאשרו וועל כך שלונוכח 'המצב בשטח' המליך בפני עצמו תחומי חקירות בנتابע לעשות כן, אף כי לא זכר האם הייתה זו המלצה שנגעה לתביעת (עמ' 43, שורות 17-23). מכל מקום ברור הוא שהנתבע היה מודע לצורך להשלים חקירותו בדרך זו אך נמנע מלעשות כן מטעמי. כאן המקום להוסיף כי הנتابע אף לא עשה מאמץ לחזור את התביעה בעניין זה ואף בעניינים אחרים הנוגעים להליך זה במשפטו. נראה שהפעם הראשונה בה נחקרה התביעה היה בבית הדין ובנסיבות העניין המדובר בהתנהלות בלתי תקינה ולטעמי יש בה משומס פגיעה בזכות הטعون של התביעה.

13. זאת ועוד. דעתי היא כי לא עלה בידי הנتابע, במסגרת חקירתם הנגדית של התביעה ובעל, לאמת את גרסתו בקשר למגוריו הנתבעת בא-זעים. התביעה נותרה איתנה בדעתה כי אינה יודעת פרטים על רכישת הבית, מימון הרכישה, מכירת הבית והכסף שהתקבל מן המכירה. התביעה תמכה בגרסת בעל כי רכש את הבית עובר לנישואיהם כדי להכין עבורם מדור, אלא שהוא סירבה לעבור אליו בהיותו מחוץ לתחום ובუיקר רוחוק משפחתה והוריה (עמ' 4 שורות 15-16). עדות הנתבעת מקובלת עלי' שכן הותירה רושם אמין. מעבר לכך היא מתישבת עם יתר חלקו עדותה. כך למשל, שכונעתי כי אכן שררו מהלך השנים מתחים בין התביעה לבין הדבר מתישב עם טענתה ש"בגלל הסכסוכים בינינו..." הוא לא שיטף אותה בפרטים הנוגעים לבית (עמ' 4, שורות 26-27). נזכיר שלמצער רכישת הבית נעשתה טרם נישואיהם. כך תשובה לשובות רבות שנשאה ביחס למשפחתה ובפרט ביחס לאחיזותה, בעלה והסכסוכים הרבים שידעו האחיזות מהלך השנים, וגם ברגעם למקומם בו יתגוררו עם או בלי בעלה, מחזקים את ההנחה שרצתה להיות קרובה להוריה ומשפחתה ל"עת צרה". כך הוכח שמשפחתה סייפה לה תמייהה נפשית ופיסית כשהתקוטטה עם בעל. לא לモותר לציין כי בעת נישואיה הייתה צעירה בת 17.

אוסף כי הנتابע לא עשה כל מאמץ לחזור את התביעה לעומק אודות היכרותה עם א-זעים בנסיון להוכיח 'זיהה' שלו קבוע למקום.

14. אשר לחקירת בעל ולשעון החשמל יאמר כי בניגוד לעמדת הנتابע דעתי היא כי גרסת בעל אינה בלתי סבירה יותר מכך היא משקפת את המציאות. בחקרתו הנגדית טען בעל, וטענותיו לא נסתרו, כי הקונה של הבית בא-זעים לא השלים את תשלוםוי הכספי בעדו ועל כן גם לא הושלמה העסקה בדרך של אישור נוטרוני והעברת הבעלות לקונה. לטענתו הקונה עמד בתשלומיים במשך תקופה של 5 שנים בלבד ואך פסק לשלם (עמ' 26, שורות 12-19). כשןשאל מדוע אינו מוצא את דין עמו השיב: "אצל מי אלך לATABOO אותו אצל אבו מאזן....אני מהכח שיהה שם משחו חוקי" שתבעו אותן. הלכתי למועד של א-זעים, אף אחד לא אמר לי מה לעשות" (עמ' 26, שורות 21, 29-30). כן הסביר כי דרך כלל וגם במקרה זה על הסכם המכר חתומים עדים ועם תום התשלומיים נעשה אקט פורמלי של רישום או העברת בעלות וכי "ככה אנחנו קונים ומוכרים....ישבים יחד ואחד לשני מוכרים וקונים" (עמ' 27, שורות 16-19). עדות זו מתישבת עם הסכם המכר שצורך לתחזיר בעל (נספח ב') ממנו עולה כי במועד העברת הבית לקונה שלמו על ידו 50,000 ₪ ועוד 200,000 ₪, שהוא המחיר שתרמו נמכר. בין הצדדים סוכם, בחתימת קיום של שני עדים, כי תשלוםוי חודשיים בגובה 2,000 ₪ ימשיכו להשתלים עד להשלמת תשלום מחיר הבית. חשבון פשוט מעלה כי הסכמה זו כוללת בחוגה הסכמה על תשלוםויים שימושיים למשך שנים. או אז נרשם והוסכם כי יעריך רישום פורמלי, ככלומר, העברת בעלות מלאה. אשר למונה החשמל הסביר בעל כי שלא שולמו כל התשלומיים بعد הבית לא ראה טעם המצדיק העברת הבעלות על מונה החשמל לקונה. לטענתו הקונה משלם את החשמל באופן סדרי ובלשונו: "מבחןה זו לא עשוה לי בעיות. אם הוא לא ישלם אני יכול לנתק לו את החשמל כל רגע" (עמ' 27, שורות 11-12). את העברת מונה החשמל מלכתחילה על שמו עת רכש הבית הסביר בכך שהשלם את הרכישה מהקבלן שבנה אותו ולכן היה זכאי לכך (עמ' 28, שורות 17-14).

15. הנה כי כן, לא עליה בידי הנتابע לסתור את גרסת הבעל המתיחסת עם המסמכים שהציג. אדגיש, כי לצורך הליך זה איני נדרשת לקבוע מסמורות לעניין הבעלות על הבית בא-זעים. אולם גם אם איןנו גרסת הנتابע כי הבעלה של התובעת בבית בא-זעים השיר לו באופן חלקן או מלא, וכי רשום על שמו מונה חשמל המUID על צריכה שוטפת למוגרים, עדין אין בכך כדי להוכיח כי התובעת הטעורה בבית זה בכלל, הפכה אותו למרכז חייה בפרט, לא כל שכן לאוורך התקופה הארוכה לה טוען הנتابע. אטיעים כי התרשומות הישירה מעודותה של התובעת היא כי ככל לא התגורהה בבית הורי הבעל באבו טור.
16. המגורים בבית הורי הבעל באבו טור - הדרך הנוספת בה ניסה הנتابע לבסס טענתו כי התובעת לא הטעורהה בשנים הרלוונטיות בבית הורי בעלה באבו טור, כפי הצהרתה, הייתה להוכיח, באמצעות証據: [א] כי אינה עקביות ביחס לחלוקת חדרי המגורים בבית זה ובפרט ביחס לחדר שהוקצה לה, לבעלה ולילדיה; [ב] כי לא שמרה בבית חפציהם ומסמכיהם אישים כפי שמצופה ממי שמתגורר בבית דרכם קבוע; [ג] כי לא ידעה בוודאות מי הם דורי הבית הקבועים באופן שמצופה שתடע 'תושבת קבוע'; [ד] בסיכוןיו הוסיף הנتابע כי בשני ביקורים שנערכו על ידי חוקריו במקום היא לא נמצאה שם, כפי שבעצמה הודהה. נבחן טענות אלה אחת לאחרת.
17. חלוקת חדרי המגורים - בחקירה ארוכה ביותר, נocketת ואפילה פולשנית עשה הנتابע כל שלאל ידו כדי לנסות ולעקע את גרסת התובעת ביחס למגוריה בבית משפחת בעלה. את יהבו שם הנتابע, הון בחקירה עצמה והן בסיכוןיו, על כך שבעוד שבצחזרה טענה התובעת כי לה ולבעלה הוקצה חדר בבית (סעיף 6), הרי שעם התקדמות חקירתה טענה כי בבית משפחת בעלה חולקת חדרי השינה והשימוש בהם היה עניין 'גמש' ביותר. כלומר "...שקשה מאד להגיד שלזה יש חדר ולזה יש חדר" (עמ' 6, שורה 18). התובעת תיארה מצב דברים בו נפשות רבות, קשיים, גברים וטף, מתגוררות ייחודי בית אחד. אשר על כן, אם מי מדירי הבית לא נמצא, מסיבה כלשהי ואף אם נמצא, נתפס המקום הפנוי על ידי אחר. כן הטיחה בבאת כוח הנتابע (אף אם לא בצדק) כי היא אינה ערוה למצוקה מןין זה ועל כן אינה יכולה להבינה. בלשונה: "...לפעמים נכנסתי ראייתני מישחו ישן שם מהפשת לי מקום אחר. אין אף אחד חדר, כולם ישנים בכל מקום שרוצים. זה לא נכון לך בראש".
- אכן אין לכך שchina תמורה מסוימת בעדות התובעת ביחס לחדר שהוקצה לה ולבעלה, כסביר או לעיל. אלא שדעתי היא כי תמורה זו אינה בעלת מימדים גדולים כפי שמצויר הנتابע, וחשוב מכך אי ללמידה את שmbaksh הנتابע, קרי, שהתובעת לא הטעורהה במקום. התמונה המצטירת מעודותה מהייננה כלל של התובעת, היא שבבית הורי בעלה הייתה מצוקת מקום בלתי מבוטלת. בבית בן ארבע חדרי שינה, חדר מגורים, פינת ישיבה מטבח ושני חדרי שירותים (עמ' 5, שורה 20) הטעורהו בחלק מהתקופה זוג הורים, לפחות שלושה זוגות נשואים עם ילדים ועוד אחים רוקדים או פרודים. הנה כי כן, משפחות שלמות גרות בחדר אחד בלבד. אשר על כן גם מלכתחילה הייתה כונה להקות לנצח, לזוגות נשואים חדר פרטיו הרו שלא תמיד ניתן היה להבטיח זאת בנסיבות (עמ' 10, שורות 5-6).
- מצוקה זו היא שהולדת חיכוכים בין התובעת לבעלה (עמ' 10, שורה 9) ובלשונה "החיכים כמו בטור קופסה" (עמ' 12, שורה 10).

18. עם זאת ראוי להדגיש כי גרסה של התובעת ביחס לחדר שמלכתית הוקצה לה ולבעלה כחדר שאמור לשרת אותם, הוא החדר השני מימין לאחר הכניסה לדירות המגורים, אושר על ידי בעלה של התובעת בחקירותו הנגידית (עמ' 19, שורה 28), ואושר גם על ידי גישה של התובעת ניהאד (עמ' 33, שורות 31 - 32), שהוא עד שבכיר הנetuן להזמין מטעמו.GIS נוסף של הנetuן שהזמין לעדות על ידי הנetuן, מר נادر נסר אל דין (להלן: נادر), לא אישר עובדה זו (עמ' 31, שורה 8). אולם נראה שאין לייחס לדבר חשיבות שכן לגרסתו, שלא נסתירה על ידי הנetuן, במרבית התקופה הרלוונטייה היה מכור לסטמים ושהה תקופה ממושכת בbatis כלא או בקהילות טיפוליות סגורות לגמילה מסמים (עמ' 31, שורה 9; עמ' 32, שורה 27). עדותו של החוקר, מר הישם פראג', לפיה לא זכור לו כי נادر היה מעורב בבעיות הקשורות בצריכת סמים לא הייתה משכנתה כלל ועicker ואינה יותר מיידעה כלילית' חסרת נפקות. מה גם שבעצמו הודה כי "קטונתי מהיות פסיכולוג... כל פעם שפגשתי אותו לא סיעה משככל לא זכר את נפקות. מה גם שבעצמו הודה כי "קטונתי מהיות פסיכולוג... כל פעם שפגשתי אותו לא הגשתי סטיטות, משחו חריג" (עמ' 42, שורות 27-24; עמ' 43, שורות 1-2). עדות החוקר מר עזה מנצור אף הוא לא סיעה משככל לא זכר את עדותו של נادر וטען שלא שגבא את עדותו, אלא רק התלווה לחוקר פראג' (עמ' 39, שורות 5-7).
19. בדומה אישר בחקירותו הנגידית בעלה של התובעת את גרסתה כי בית הורי (עמ' 20, שורות 8-9). כן הדגיש כי בית זה אין למשה פרטיות והוא שיר יכול לכל דבריו (עמ' 22, שורות 7-8). כך אישר כי העדרה של פרטיות הוא שעמד בסוד הסכסוך המר שפרץ ביניהם (עמ' 25, שורות 15-16).
- את 'הגמישות' בחלוקת ובשימוש בחדרים אישר גם ניהאד בחקירותו (עמ' 33, שורות 32-31; עמ' 35, שורות 17, 22), שכאמור הוא לא עד שהובא לעדות על ידי התובעת על אף שהוא קרוב משפחתה.
20. ככלו של דבר, אין לומר שההתובעת התקשתה ליתן מידע עיקרי ביחס לቤת הורי בעלה. מצב דברים זה אינו תומם בעונת הנetuן כי מדובר בכתובות מגורים בדירות. למען הסר ספק אופיסף, כי גם אם קיימים חוסר עקבות מסוימים בדברים שאמרה התובעת ביחס לחדרי הבית עדין אין בכך כדי להוכיח שמדובר במקרה מדינתי ישראל בשנים הרלוונטיות.
21. שמירת חפצים אישיים בבית - בסוגיה זו נחלקה חקירותו של הנetuן לשתיים: בחלוקת האחד והשני עוסק בשאלת يكن שומרה התובעת את מסמכתה האישיים. בסוגיה זו טענה התובעת כי אלו היו כל העת בתיקה האישית שכן חששה כי הילדים הרבים שמסתוובים בቤת הורי בעלי ישחקו ויפגעו בהם (עמ' 17). עם זאת טענה שתצלומים משפחתיים ובפרט של ילדיה נשמרו ב מגירה בቤת הורי בעלה (עמ' 17 שורה 30), ולא נותר אלא לתהות מדוע לא חששה שלא יפגעו. מנגד בעלה של התובעת דוקא סבר שמסמכים ותעודות אישיות נשמרו בחדרה של אמו (עמ' 24, שורות 2-10), אף כי לא ברור אם התקoon גם למסמכים הנוגעים לאשתו מקום בו התובעת בהירה כי כוונתה למסמכים אלה ושל ילדיה בלבד, קרי, לא של בעלה (עמ' 16, שורה 32). בחקירותו על ידי חוקרי המוסד ביום 5.8.2010 (נ/2) טען כי אינו יודע يكن המסמכים האישיים האישיים שלו ושל אשתו (עמ' 2).

חלוקת שני של החקירה עסק בחפצים אחרים דוגמת בגדים שם ביקש הנتبע לברר כיצד יתכן שבעת ביקור החוקר במקומם לא נמצאו בגדיה, חפציה או חפצי בעלה. בעניין זה ובטרם נפנה לבחינת העדויות הנוגעות אליו יש להציגו ובראש, כי הנتبע לא צילם את בית הורי בעלה בעת שבייר שם וחקר את הבעל. לטענת החוקר היה זה נכון איו תקינות המצלמה (עמ' 43, שורות 6 - 10), אלא שלא הוביל מדווק פגם חקירה זו לא תקין במועד אחר. בה בעת הביר החוקר פראג' כי "כולם טוענים שהם גרים בביתם. הבית מלא בגדים, חפצים, בסלון מזרנים...." וכי אם הבעל אמר שהראה לי (בגדים וחפצים אישיים שלו ושל אשתו - ר.בה.) יכול להיות שהראה" (עמ' 43, שורות 16 - 19). אלא שלשליטה הדבר אינו מעיד על מגורי קבוע או מרכז חיים וכי לא מן הנמנע שבני המשפחה מציגים מצג לא אמיתי. דא עקא שגמ אמרה זו היא לא יותר מ'תוחשת בטן'.

22. התרשםות מהעדויות בהקשר זה היא שאכן מרבית חפציה האישית של התובעת לא נשמרו בבית הורי בעלה וזאת לנוכח העובדה שבעלה השבש המחוקקות הרבות בינה לבעה שהתה מרבית הזמן, כפי שהודתה, בבית הורייה (עמ' 18, שורה 19). כך משנשאלה האם אכן יהיה לומר כי במרבית התקופה המדוברת שהתה בבית הורייה השיבה: "כן, מכיוון שהוא בעיות בינו. לא הם (משפחה הבעל- ר.בה.) אוהבים אותו ולא אני אוהבת אותם". אטעים כי דברים אלה יש בהם כדי להסביר את עדות הבעל בחקירה הנגדית כי תקופות ממושכות גר בחדר/מחסן שמאחורי בית הורי (עמ' 22, שורה 24) עובדה שאושרה גם על ידי ניהאד (עמ' 34, שורה 25) וגם על ידי נادر (עמ' 33, שורה 1).

אלא שגם אם אלה פנוי הדברים אין בכך להוכיח שההתובעת עתקה את מרכז חייה אל מחוץ לתחומן מדינת ישראל.

23. אי ידיעת זהות דייר הבית בכל שנה מדויקת - בחקירה הנגדית של התובעת ביקש הנتبע לעורך, בעזرتה, מעין רשוםון מדויק של מועד נישואיו גיסיה, המועדים בהם חוו קשיים בחו"ל הנישואין, מועד לידת ילדיהם, שמותיהם, גילאים ועוד. התובעת לא עמדה במשימה בהצלחה יתרה (ראו למשל: עמ' 10, שורות 23-23). אלא שדעתי היא שלונכו ריבוי הנפשות בהם מדויק (ראו: נ/8 פרוט משרד הפנים לגבי גיסי התובעת וילדיהם האוחז מספר בלתי מבוטל של עמודים), אין זה מפלא. זאת ועוד הדבר אינו מפלא שכן מתישב הוא היבט עם קביעות הקודמת לפיה לנוכח המחוקקות הרבות עם בעלה שהגעו "לכדי גירושן כמעט" (עמ' 10, שורה 20), לא שהתה בבית הורי בעלה תקופות ממושכות אלא מקטעות וכדבריה "כל הזמן הימי אצל הורי, לא מעורבת ולא רצית להתעורר" (עמ' 12, שורה 3).

התמונה המצטירת היא אפוא כי מרכז חייה של התובעת בתקופה המדוברת היה ככל הנראה בבית הורי בשיח גראח וכן אין כפי שמסרה לנtabע ابو טור. משנשאלה מדווק לא עדכנה את הנtabע בעניין זה השיבה: "ת. כי אני ציפיתי כל הזמן שהיא לי בסדר עם בעלי, למה שאני אלך לביטוח לאומי לעשות לו בעיות? דווקאAMA של אמרה לי בואו נלך לביטוח לאומי?

ש.izia נזקים יהיו לבעלך את היה פונה לביטוח לאומי?

....
ת. זה בעיה כשאשה עוזבת את בעלה, ואז אולי המשפחה שלו תкус שאני הלכתי לביטוח לאומי, זה כבר כמו פירוד רשמי. אני רוצה את בעלי, אבל אני רוצה שהוא יתן לי חיים יותר נוחים".
נראה שהדברים מדברים بعد עצם. רצונו של הבעל כי יתגוררו בא-זעים או בבית משפטו לא עלו בקנה אחד עם רצונות התובעת והובילו לסיכון מריניהם בתקופה הרלוונטי להלן זה. בתגובה שהתה התובעת מרבית הזמן בבית הורייה.
יודגש כי גם אם התובעת לא התגוררה מרבית הזמן בבית הורי בעלה כפי שמסרה לנtabע עדין אין בדבר כדי להוכיח שמדובר חייה הוא מחוץ לתחום מדינת ישראל ודעתו היא כאמור שלא כן.

24. העדרה של התובעת מבית הורי בעלה במועדן ביקורי חוקר הנتابע - התובעת הודהה בחקירה הנגדית כי בשני ביקורים של חוקר הנتابע בבית הורי בעלה היא לא הייתה נוכחית (עמ' 16, שורה 16). ההסבר שסיפקה לעניין הוא שהשתה בבית הורי, ובעה חשש לספר על כך (עמ' 16 שורה 16). לנוכח קביעותי לעיל ביחס לכך שהתובעת שהתה תקופות ממושכות בבית הורי, העדרה אינה מפלייה ובנסיבות העניין אין בו כדי להעיד כי מרכז חייה היה מחוץ לשטחי מדינת ישראל. לא לモתר לכך, כי העדר נוכחות של אדם בעת ביקור אקדמי של חוקרים מטעם המוסד בבית בו נתען שגר בთוך תחומי מדינת ישראל, אין בו כשלעצמם כדי להעיד על כך שאנו מתגורר בו דרך קבוע ובודאי כאשר הדבר אינו מצטרף לעדויות פוזיטיביות אחרות.

25. בית הורי התובעת - לבסוף ניסה הנتابע להראות בחקירה הנגדית של התובעת כי גרסה לפיה לנוכח הסכסוכים בין בעלה חזרה להתגורר תקופות ממושכות בבית הורי אינה סבירה. זאת על שם שבית הורי מרכיב משני חדרים בלבד ועוד קומת גג שחולקה נהרס ושלישיתה מתגוררים בו הורי ולמצער ארבע אחיזותיה, שלוש מתוכן נשואות עם ילדים הדרים עמן, וכן חלק מהאה (ראו למשל: עמ' 19, שורות 9-12). בתמיכה צורפו תמונות מבית הורי התובעת שאכן מעידות על צפיפות מגורים (נ/4).

ביסכום טענה התובעת כי רבים מתושבי מזרח ירושלים נאלצים לגור בצפיפות ובתנאים קשים לנוכח הידיעה כי אם עברו לגור מחוץ לתחומי ירושלים, שם עלות המחייה נמוכה יותר ועל כן אפשרות רמת חיים טובה יותר, הרי שייאבדו את זכויותיהם הסוציאליות לרבות ביטוח הבריאות ועל כן אינם ממהירים לעשותות כן. לתמיכה הובאה עדות של מר פראג' בפני בית הדין אשר הודה כי נתקל במצבים מעין אלה (עמ' 44, שורות 13-14).

הנתבע מצדיו טען כי אינו שולץ מזוקת דיר במערב ירושלים אלא שבנסיבות העניין ומשלא הביאה התובעת ראיות להוכיח מגוריה בבית חמי הר' שהמסקנה המתחייבת היא כי מחוץ לתחום עברה.

26. אשר לדעתינו. אין רואה צורך לקבוע מסמורות בעניין הצפיפות שחווים תושבי ירושלים וההתנהגות הנובעת מכך, בהעדון של ראיות מספקות לכך והעדתו של צורך בהכרעה מרכיבת ממין זה לענייננו. בה במידה אין כדי לקבל את מסקנת הנתבע.

על יסוד המסתכת הראייתית שנפרשה בפני דעתינו היא כי עלה בדי התובעת להוכיח כי חזרה להתגורר בבית הורי למשך תקופות ממושכות וזאת לנוכח אמינות עדותה והעדון של ראיות פוזיטיביות מטעם הנتابע המוכחות אחרת, ונזכיר כי בנגדו לטענתו כי בית הורי התובעת הייתה צפיפות גדולה הרבה הרי שבעיני המתבוננת, היא התובעת, כי גם אם צודק הנתבע בטענותו כי בית הורי התובעת הייתה צפיפות גבוהה הרבה כמו בית חמוטי" (עמ' 13, שורות 2-3). ככלומר צפיפות מוכרת טוביה מצפיפות פחות מוכרת ועל כך נאמר "ביתו של אדם מבצרו". נשוב ונDIGASH, כי משלא הובאו על ידי הנתבע תמונות כלשם מבית הורי הבעל בוודאי שלא יכולנו לנסוט ולהשווות בין בית הורי התובעת לבית הורי בעלה.

טרם חתימת פרק זה מצאתי להעיר כי בתמונות בית הורי התובעת שऋף הנתבע מצויים מצלמים (נ/4) מצולמים קטינים חזיר וצלם. אין ידעת אם הנחיותיו הפנימיות של הנתבע קובעות דבר מה בעניין זה אולם ככל שאין אלה פניו הדברים ראוי שירען הנחיותיו בהקשר זה וימנע מצילום חזיר של קטינים ממקום שאין בהם דריש מטעם מוצדק אחר.

27. לסיום, הנתבע שעיל כתפיו מוטל הנTEL להוכיח שהතובעת אינה מתגוררת בתחוםי ירושלים לא הרים את הנTEL הטעימים לכך כי שפورو בהרחה לעיל הם שלא הובאה כל ראייה פוזטיבית למגוריו התובעת בא-זעים, וכן שיתר הראיות שעליהן השתתף הנתבע את גרסתו גם הן אינן תומכות בגרסתו זו, אלא מעידות, לכל היותר, על כך שבתקופות מסוימות התובעת לא התגוררה בכתובת המגורים שמסרה לנتابע ובכך לא שגיא. לכך מctrפim גם המבדלים שנפלו בחקירות הנתבע בעניינה של התובעת ובכלל זה: העובדה שהතובעת לא הזמנה למסור את גרסהה בעניין מקום מגורייה כמו גם הימנענות הנתבע מביצוע חקירה על אודות התובעת בא-זעים, וכן העובדה שלא הובאו תמונות מבית הורי בעלה של התובעת. לעומת כל אלה, גרסת התובעת הייתה מהימנה והתיישבה גם עם גרסת עדי הנתבע.

28. סוף דבר - על יסוד כל האמור דין התביעה להתקבל והריני קובעת כי התובעת הייתה תושבת ישראל מיום 1.1.2004 ועד ליום 29.8.2010. בהתאם לקבעה זו החוב שיצר הנתבע לתובעת בגין תלולים ששילם לה עבור קצבת ידים, כפי שיעול מהודעתו מיום 2.9.2010, אין כדין ודינו ביטול.

התובעת מייצגת על ידי הלשכה לסייע משפטי ועל כן ולא בלי היסוס, אין עשה צו להוצאות. 29. זכות ערעור: פסק דין זה נתון לערעור בזכות. הودעת ערעור ניתן להגיש לבית הדין הארץ לעובודה במשך 30 ימים מיום המציגתו לצדדים.

ניתן היום, ב' אדר תשע"ג, (11 פברואר 2013), בהעדר הצדדים וישלח אליהם.